

III.

Ühhe mehhe tunnistusse fannad temma meletuma ellamisse wiisi párrast.

Olin fui frono - mees ommad wüsteisti - kümmed aastat wåljateninud, ja fui folmekünnne fue nästane mees omma issa - ma pole taggajäi fallanud. Omma wanna auväärts issa minna ei leidnud mitte ennam ette: surm olli tedda ennesele korianud. Emma olli püüdnud, sedda tuggewat perre kohta hõlega üllespiddada; agga se olli temmale raskeks läinud. Sepárrast kohhe fui ollin monned páwad foddo puhkanud, pallus emma ennast moisa herra käest perre wallitsussest lahti, ja mois andis sedda kohta minno kätte. Wallitsesin ennesele emma nou mõda üht pris ket idteggiat abbikasa, kes lahke ja iummalakartliko melega olli. — Ilut ello hakkatust nähti süs ful ešsiotsa mõnnus ollewad. Agga peagi piddi teist wiisi sama. Leiva lapsed teggid minnuse

mõnda melehaigust, fest et minna ei olnud frono - tenistusse aial mitte öppinud, mi pitkalisse, seggatse ning fannimatta rahwaga ellama, nenda fui paljo ma - rahwaga luggu on. Nabred saatsid mind ka kiustes mitmel kombel pähhandusse peale. Meel läks nukraks, ja rummalas mõttes noudsin ennesele selle wasto förtfist abbi wina wõt - misse warrai. Peagi hakkasin sedda pru - tima lusti párrast. Jätsin omma perre allamaid aino üksi tööd teggema, ja puikmisse fannaga ütlesin neile tihti, et piddin tarvisisse asja toimetamisse párrast hommikul küllase minnema. Sellesammas toimetamisse koht ei olnud maiul fui förtfis. Sain louna aial ešsiotsa pole joobnud veaga koio, párrast fui täis joobnud innismenne. Teggin sealt suurt kärrinat, ia hak - kasin igga tühja asja párrast naesega, emmaga ja perrega kibbedaste taplema. Tas - sasel wiisil fannatasid nemmad minnoga. Maene ja emma pallusid árdaste, et piddin omma meletumat lakkumist mahhajátma.